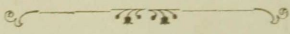

ספרייה

לילדים ולבני הנעורים.

התולעת והעגור.

הרגיס פ. היילפרין.

75297

הוצאת
"תרבות"
בגרייב
ה. א. חזן
מ. רודניצקי.

וילנה

תרפ"ב.

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Wilno, Druk. F. Garbera, Zawalna 25.

דפוס פ. גארבער, וילנה, רחוב זבלני 25.

הַתּוֹלַעַת וְהָעֶגְוֵר.

הָיָה גֵן. מִסְּבִיב לְגֵן הַשְּׂתָרְעוּ כָּרִים מְכַסִּים יָרֵק
עֶשֶׂב, שֶׁנִּמְשְׁכוּ עַד לְאֵין סוּף. בְּחוּף הַגֵּן עָמַד בַּיִת.
גַּם הַבַּיִת הָיָה קֵשׁ וְכֵלֹו עֲטוּף קִיסוּסִים*. מִקְלָעוֹתָיו
הָאֲרָכוֹת שָׁל הַקִּיסוּסִים מַפְסוּ וְעָלוּ עַל הַגֵּן, הִגִּיעוּ עַד אֲרֶבֶת
הָעֵשֶׂן, וּמִשָּׁם יָרְדוּ לְמַטָּה. בְּיָדֵיהֶם יָרִיקוֹת עֲבֹת,
שֶׁגִּדְדוּ אֶת הַדָּרָךְ בְּפָנָי קֶרֶן הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁלֹּא יִחְדְּרוּ
לְחוּף בַּבַּיִת.

אָפֶס הַדָּרָךְ הָיָה לֹא הֵסֵב רָעָה לְשׁוֹם אִישׁ, כִּי
הָיָה עָמַד הַבַּיִת.

---

* קִיסוּסִים—מִין עֵמֶח בְּעַל עֵלִים מְרַבִּים מִסְתַּכְּרֵם עַל גִּזְעֵי

הַעֵצִים—Плющъ

לפני שנים רבות נר בו בהן אחר. מתי עליו פה
 אישתי ושני ילדיו מן הטחב. עוב את הבית גם הוא.
 ומאז לא רצה עוד איש לשבת בו. עמד לו הבית בודד
 ועזוב. קורותיו כסו עד הציים נקודים של טחב. המרתף
 מלא מים, הרצפה נרקבה. עצי הגן גדלו פרא ועשב
 רב בפה כל השבילים.

מאחרי הגן, בפרים, רעו וגעו פרות. בערבים
 נרקרו הצפרדעים בעליצות בתוך החפירות העמקות.
 בסוף הקיץ באו פועלים, קצרו את החציר אספו אותו
 ערמות ערמות ואחר כך נשאו אותו מזה בעגלות.

אז יבא הסתו. הרוח ילל, קטף מעל העצים
 את העלים שנעשו ירקרקים. אחרי הסתו בא התרף.
 בפה השלג גם את הבית הישן, גם את הגן, גם את
 הברים הנרחבים.

ובאשר בא האביב, נמס השלג, הברים התחילו
 מוריקים שוב, והעגור שב מהארצות החמות.
 קנו של העגור היה על הג של הבית הישן. מדי
 קיץ התישב בו, גם לאחרי שעוב בהן את הבית.
 הטחב לא הגיע אל הגן. והדירה הזאת היתה מתאימה
 בכל לטעמו של העגור. כל הבית היה ברשותו, ולא על
 נקלה ימצא לו במקום אחר שפע צפרדעים, כמו שמצא
 במקום הזה. הוא ידע היטב, שבגורלו עלתה הנחלה
 השובה בכל המדינה. על בן היה גם מן המקדימים
 לשוב, כדי שלא יאחו איזה עגור זריו אחר בנחתו.

פַּעַם אַחַת בְּיוֹם קִיץ יָפָה שָׁב הָעֵגוּר מִן מִזְלוֹ
בְּאֵחוֹ. לָבוּ הָיָה טוֹב עָלָיו. הוּא נָשָׂא מִתְּנָה לְאִשְׁתּוֹ
וּלְיַלְדָּיו חֲמֵשׁ צְפַרְדְּעִים. שְׁתֵּים צְפַרְדְּעִים וּמַחְצִיתוֹ
שֶׁל נַחֲשׁ אֲבֵל הוּא. עַל בֶּן הָיָה שֶׁבַע וְרוּחוֹ עֲלִיזָה.
בְּמַחְצִיתוֹ הַשְּׁנִיָּה שֶׁל הַנַּחֲשׁ הַחֲזִיק עוֹד בְּמִקְוֵהוּ.

בְּאַחַד הַשְּׁבִילִים שֶׁבָּנָן עִמָּךְ פְּתֹאֵם. הוּא רָאָה:
עַל הָאָרֶץ מִתְּפִלְתֵּל תּוֹלַעַת גְּדוֹלָה מְאֹד.

— נִדְמָה לִי, שֶׁלֹּא נִבְהַלְתָּ לְגַמְרִי? — שָׁאַל אוֹתָהּ
הָעֵגוּר.

— בְּמַחְלִילָה, בְּמַחְלִילָה, אֲרוֹנֵי הָרֶם, אוֹ מִי שֶׁתְּחִיחָה
בְּכַבּוּדָה, — הַתְּחִילָה הַתּוֹלַעַת לְהַתְחַנֵּן וְהוֹסִיפָה לְהַתְּפִיל
בְּפָלִים.

— הֲלֹא עֵינֶיךָ רוֹאוֹת, מִי אֲנִי, — אָמַר הָעֵגוּר.
— אוֹיָה, לֹא רָאִיתִי, — אָמְרָה הַתּוֹלַעַת, — אֲנִי
יִכְלָה לְרְאוֹת, הֲרֵי עֲזַרְתִּי אֲנִי. אַךְ אֵת קוֹל פְּעֻמֵי הַגְּלִיף
שֶׁמְעֵתִי וְאִירָא מְאֹד. מִירְאָתִי לֹא יִכְלָתִי לְמַצּוֹא אֵת
מְאוּרָתִי.

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָרְבוּ לָעֵגוּר. זָרַק אֵת מַחְצִית
הַנַּחֲשׁ לְתוֹךְ הָעֵשֶׂב, הִתְגַּרְדַּר בְּמִקְוֵהוּ, הִתְיַצַּב עַל רִגְלוֹ
אֶחָת. — וְהָעֵמִידָה עַל רִגְלוֹ אֶחָת לָעֵגוּרִים הוֹמָה לְמַה
שֶׁבָּן אָדָם שׁוֹלֵב אֵת זְרוּעוֹתָיו עַל חֻוּהוּ.

— אֲנִי הָעֵגוּר, — אָמַר, וְהָרִים אֵת רֹאשׁוֹ בְּגֹאֲוָה.

— אוֹי, אֵל אֱלֹהִים! — קָרָאָה הַתּוֹלַעַת.

— בָּלוּם אֵת מְבִירָה בִּי? — שָׁאַל הָעֵגוּר.

— כיצד אפשר שלא לדכור את העורף היחסן
מכל עופות המדינה! — אמרה התולעת — הצפרדעים
רועדות מפחד בהפירותיהן, הנחשים ממהרים לזחל
הצדה, באשר יראו אותך מרחוק. אויח! בלי ספק,
מאות אהי היו כבר למאכל לך.

— דיה מעשה — ענה העגור. — ולעת מצוא לא
אהים גם ערף, אך עכשו דרניי שבע, לאשרך.

— אלבי תודות לך, אדוני הרם! — אמרה התולעת.
התולעת התחילה סרה הצדה.

— לאין? — שאל העגור, ודפק על גבה במקורו
הארץ.

— הוי, הוי, סלח נא, נאנחה התולעת — חפצתי
רק לזחל אל תוך מאורתני... אין לי פנאי לזחל פה
לבטלה.

— כל זמן שיש פנאי לי, סובר אני שיש פנאי
גם לך — אמר העגור. — אני מבטיחך גבלי טרוף
אותך, אפס כי הבטחתי נתונה רק ליום הזה, ששבע
אנכי.

— מה גדלה נדיבות רוחך! — ענתה התולעת
ברגש כבוד.

העגור התחיל מתהלך הנה ונהה. הזקוף את
ראשו והבליט את חוהו, והרים את רגליו למעלה
למעלה, ברנע הוא קראה אשתו אליו מן הקן. הוא
השיב לה בקשקוש של מקורו.

— אֲדוּנֵי הָרֶם הוֹאִיל לֵאמֹר דְּבַר-מָה?

— אֲנִי שׁוֹחַחְתִּי עִם אִשְׁתִּי בְּלִשׁוֹן מִצְרַיִם. אָמַר
הָעַגּוּר... — יֵשׁ לָנוּ נִחְלָה בְּאַפְרִיקָה. שָׁמָּה מוֹכִימ
הַחַיִּים אֶלֶף מוֹנִים מֵאֲשֶׁר פֹּה... לֹא הַיְלָדִים, יִשְׁבְּתִי
שָׁם בְּקִבְעוֹת. אֵךְ אֶפְשָׁר יִשְׁאִין אֶת מְבִינָה כָּלֵךְ מִה
שָׂאֵנִי מְדַבֵּר. הַהִיִּית עוֹבְדַת בְּאַרְצוֹת מִיְּמֵךְ?
— לֹא. — עָנְתָה הַתּוֹלַעַת:

— אָנָּה אִפּוֹא אֶת בָּאָה בַּחֲרָף?

— אֲנִי נִשְׁאַרְת פֹּה— עָנְתָה הַתּוֹלַעַת.

— בְּרַר... פֹּה... — אָמַר הָעַגּוּר. — וְדַאי שְׁנוּרָא
הַדְּבַר לְתַעֲזוֹת פֹּה בְּשִׁלְג וְעַל הַקָּרָח. כְּלוּם אֵין רַגְלֵיךְ
נַעֲשׂוֹת קְפוּאוֹת?

— הֲרִי אֵין לִי רַגְלִים לְגַמְרִי, אָמְרָה הַתּוֹלַעַת
בְּעֵלְיָצוֹת. — וּבְאֲשֶׁר יָבֵא הַקָּר, הֲרִינִי מִתְבַּנְּסַת עִמָּךְ
בְּאַרְמָה.

הָעַגּוּר הִבִּיט אֶלֶיהָ שְׂקוּעַ בְּמַחְשְׁבוֹת. אַחַר כֵּךְ
אָמַר:

— עוֹד לֹא הִבְרַר לִי, הַכְּדַאי לְבְרִיחַ שְׂכַמוּנִי,
לְבֵא בְּשִׁיחָה עִמָּךְ. וְהֲרִי אֵין לָךְ מְאוּמָה מִכָּל-הַדְּבָרִים
שְׂבָרִיּוֹת מְהַגְנוֹת נוֹלָדוֹת עִמָּהֶם. הֵיִשׁ לָךְ אֵיזוֹ מִשְׁמֶרֶת?
— מִשְׁמֶרֶת? — חוֹרָה הַתּוֹלַעַת עַל הַשְּׂאֵלָה
מִתְפַּלְאֵת. — מָה הוּא הַדְּבַר הַזֶּה? אֲנִי הֲנֵנִי עוֹבְדַת בְּשִׁקְדָה.
הַמִּשְׁמֶרֶת הִיא זֹאת?

הָעַגּוּר פָּעַר פִּיו בְּצַחֲוֹק גָּדוֹל, וּבְקוֹל מָסַר לְאִשְׁתּוֹ
אֶת הַבְּרִי הַתּוֹלַעַת.

מִקְנֵה אֲנִי, שְׁלֵא הוֹצֵאתִי מִפִּי דָבָר שֶׁאֵינִי חָגוּן?
— שֶׁאֵלֶּה הַתּוֹלְעֵת מִתְבַּיֶּשֶׁת.

— אֲפֶשֶׁר שְׂאֵבֵא עוֹד פַּעַם, אֵךְ אֶת הַשְּׁמִרֵי לָךְ
אוֹלֵי אֲחִיהָ רַעֲב...

וּבְדַבְּרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָף לוֹ הָעֲגוּר עַל
פְּגַם הַבַּיִת הַיָּשָׁן. הַתּוֹלְעֵת מִהֲרָה וְהַתְּחַבְּבָאָה בְּתוֹךְ מְאוֹרְתָהּ.
אַחֲרֵי יָמִים אַחֲדִים הִתְהַלֵּךְ הָעֲגוּר שׁוֹב בְּשִׁבְלֵי
חָגוּן, שֶׁשֶׁם הַתּוֹדֵעַ הוּא וְהַתּוֹלְעֵת.

— הַתּוֹלְעֵת! — קָרָא. אֵךְ מִעֲנָה לֹא הָיָה.

— הַתּוֹלְעֵת, עָלֵי! אֲנִי רוֹצֵה לְשִׁיחַ עִמָּךְ!

אֵינִי מְעוּדָה, — עָנְתָה הַתּוֹלְעֵת מִתּוֹךְ הַמְּאוֹרָה.

אֲבָל הָעֲגוּר קָצַף. בְּמִקּוּרֵי הָאָדָם וְהָאָרֶץ דָּפַק
בְּכָל כּחוֹ עַל הָאָדָמָה. הַתּוֹלְעֵת יִצָּאָה וּבְפִחָד וּבְהַכְנָעָה
הִתְפַּתְּלָה לְרַגְלָיו.

— מִחִיבֵת אֶת לְבָא בְשָׁעָה שְׁאֵנִי קוֹרָא אוֹתָךְ,

— דָּבָר הָעֲגוּר קִשׁוֹת וְעִמָּד עַל רִגְלֵי אַחַת. — הָאֵינְךָ

יּוֹדֵעַ מִי אֲנִי וּמִי אַתָּה? אֵינְךָ יּוֹדֵעַת לְעָרֶךְ אֶת הַכְּבוֹד,

שֶׁאֲנִי מְכַבֵּד אוֹתָךְ, בְּהַשְׁפִּילֵי כְבוֹדִי לְשׁוֹחַח עִמָּךְ!

— אֲדוּנֵי הָרָם, בְּטוֹבָךְ, אֵל נָא תְקַצֵּךְ עָלַי, —

פִּחַד גְּדוֹל בָּל כֶּךָ נִפְל עָלַי. וְאֵךְ אַתָּה כְּעִצְמָךְ אִמְרַתְךָ

שֶׁאֲהִיָּה נוֹהֶרֶת מִחֲרָאוֹת לְעֵינֶיךָ, בְּשָׁעָה שֶׁאַתָּה רַעֲב!

— אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲקִים, — אָמַר הָעֲגוּר בְּגִאוּן.

— וְעַתָּה סִפְרִי-לִי עַל אוֹרוֹת חַיִּיךָ. שְׁעֵמוֹם נִפְל עָלַי.

— ומה יש לי לספר, שספורי והא מענין אותך?
 — שאלה התולעת בעננה. — אני עובדת למן נשימתי
 הראשונה ועד האחרונה; אני חורשת את האדמה,
 חופרת תפירות...

— כך, כך, — אמר העגור בחד, — את חופרת
 תפירות? נעים לי לשמוע את הדבר. את התפירות,
 שהצפרדעים יושבות בהן?

— לא, — ענתה התולעת — אין בכחי לעשות
 מעשה רב בזה. אני חופרת בתוך האדמה מנהרות
 קטנות וצרות לכל עבר.

ובמה את מועילה, למשל, לעגורים?
 — ראשית כל בזה, שאדוני דרם וכל לטרוף
 אותי, באשר יהיה רצון מלפניו:

— את הדבר הזה ידעתי גם אני, — אמר העגור
 והבליט את חזהו: — מוטב שלא תזכירני על הדבר
 הזה לעתים קרובות כל כך... ובמה עוד?

— והשנית, שעובדת אנכי את האדמה כפי
 כחי, שגיטבו העשבים הפרחים והעצים לצמות. אני
 מכינה אדמתנים לחה ושחורה, אדמה שמנה.
 — זה הבך שחולכים בו? — שאל העגור.

אדוני דרם יסלה נא לי, — אמרה התולעת
 ברגש כבוד. — אך לא בעך יקרא לזה. הרי זוהי
 אדמה פורייה, שכל הצמחים צומחים ממנה. הצמחים
 מפרנסים את הרמשים, ברמשים גזזות הצפרדעים,

ובצפרדעים ואילו להיות מזונים אדוני הרם ובני משפחתו.

— אפשר הושבת את, שאני בעצמי איני יודע את הדבר?— שאל העגור, הרים רגל אחת והתחיל מביט בחשיבות אל המרחב. — חפצתי רק לנסות אותך, לבחן את ידיעותך. איכה אפוא את מכינה אותה? את האדמה השחורה?
התולעת ענתה:

אני מוציאה את האדמה אשר בעמק למעלה, אל האויר אל אור השמש ואל מי הגשם. ואת האדמה, אשר למעלה, אני מורידה למטה. בן אנכי מערבת ומחלפת מקום האדמה, עד שתהיה בראי לה.
— טוב הדבר מאד!— אמר העגור. — ומה עוד?
התולעת נחנה והתקרבה אל העגור.

— השמת לבך לדבר הזה? — יש אשר העלים שנפלו מגולגלים בחצוצרות, ופיהם הצר תקוע בעפר? עבודתי היא, אני עושה את הדבר הזה בלילה, באשר יהיה חשך ודומיה, ואין מפריע. ובלילה הבא אני מושכת את העקה המגולגל למטה, עד שהוא נכנס לעמק האדמה. ואחר כך אני מעבדת אותו והופכת אותו לאדמת גנים.

— הדבר הזה מתחיל מענין אותי, — אמר העגור.

— אוי, — נאנחה התולעת, — לו היו כל הבריות

נדיבים באדוני הרם! באמת אין אני חפצה לדתפאר. אחרים יכולים לעשות את כל הדבר הזה בחכמה

יותר ממני אלה מונים. אבל חרי עלבון הוא לתולעת
 הרוצה, הממלאה את חובתה ואינה מזיקה לשום
 בריה, שלא יכירו את פעלה וירדפוה. ישמר אותי
 האל מהפגש עם אדוני הרם, בשעה שהוא רעב. הכל
 מבזים ורומסים אותנו. קוראים לנו „בעורות“. אך מה
 יכלנו לעשות בתוך האדמה הלחה, אלו היינו בישות
 בגדים נאים? לעשות את עבודתנו לא הינו יכולות
 או. הכל רומסים אותנו ואומרים בלבם שאין אנו
 מרגישות. .. הנערים שמים אותנו על החכה. אוי,
 אדוני הרם, יש אשר לא טוב לבריה הממלאה תמיד
 את חובתה.

— המם, — המם, — אמר העגור. — בין רגע למדת
 את הדבור הנאה, באשר רק מצאת את האפשרות
 לדבר. צר לי עליך באמת.

— אלפי תודות לך, אדוני הרם, — אמרה התולעת
 והתפוצה — עליך לדעת בי אין טוב לתולעת מוחול
 לאט לאט על פני האדמה בערב טחוב של קיץ אחרי
 עבודת היום. אז היא נהנה הנאה שלמה מחייתה, ובוחרת
 לה עלים, שהיא מושבתם בלילה אל עמק האדמה,
 אך לא תמיד תערב את רבה לעשות את הדבר
 הזה באימת האנשים הרעים. הבחן שגר פה היה בדרך
 כדל איש טוב לב, אך לנו לא הבין פעם אחת שמעתי
 אותו מדבר אל בנו תקמן, שדרך בכף רגלו על תולעת,
 כי לא יוסף לעשות עוד כן, מפני שבריה מאוסה

דנא, נאסור לנגוע בה, אף על פי שהיא יצירה אלה ואין לעשות לה רעה. הרעיון הוא אמת, אך מדוע לא באר לילד שאנחנו איננו רובשות הדר, מפני שאנו עובדות, ושעבודתנו מועילה לכל בעלי החיים ולבני האדם?

— בן— אמר העגור— הם אינם יודעים את הענין בהרבה.

— אפשר שתוכל אתה, אדוני הרם, לדבר טוב עלי באזניהם?— שאלה התולעת בקול תחנונים.

העגור התגרד והעמיד פנים של חושב מחשבות עמוקות.

— באמת, איני יכול להגיד לך דבר נכון— ענה במדה ידועה הרוי הצדק אתך, ובכל לבי אני מצר בצרתיך. אף אין אני בטוח, שכך תהיה דעתי עליך גם בשעה שאחיה רעב: אני אחשוב עוד...

— אלפי תודות לך, אדוני הרם,— אמרה התולעת בהתפעלות. ישמע נא...— על זאת יכולה גם אני להגמול איתך...

— הזמה שכבר החלית להתגאות בלבך,— אמר העגור ויעמד על רגל אחת.

— הו, אלי! חלילה— בקראה התולעת— ברור לי למדי שיציר פחות אני מהשתות אלוך. אני רק חפצתי להזהיר אותך מפני הסכנה הנשקפת לך.

— אותי?— שאל העגור— אין שום סכנה נשקפת לי. אותי מכבדים בכל המדינה. מי שיאכה לעשות לי

רָעָה יְשִׁיעַם קָנָם. אֵיךְ וְאֵת שְׂדֵעֶתְךָ נְטַרְפָּה עֲלֶיךָ קִצְתָּ.
תוֹלְעֵתִי הַמּוֹבָה.

— שִׁמְעֵנָה אֵף רַגַע אֶחָד אֶת דְּבָרֵי, — אָמְרָה
הַתּוֹלְעֵת. — עָלֶיךָ לְדַעַת שְׂאֵנו חוֹפְרוֹת אֶת מְנַהֲרוֹתֵינוּ
בְּכֹל הַמְּקוֹמוֹת. וּמִשׁוֹם שֶׁמִּסְפָּרֵנוּ רַב מְאֹד, עַל בֶּן
חַפְזָה כָּל הָאָרֶץ עַל יָדֵינוּ; רַק בְּזֶן הַזֶּה לְבָדוּ מִנֵּעַ
מִסְפָּרֵנוּ עַד פְּחַמְשִׁים אֶלֶף.
— אֵ, הָא! — קָרָא הַעֲגוּר וּפָעַר אֶת מִקְרוֹ
בְּצִלְצִיל.

הַתּוֹלְעֵת מְהֵרָה לִזְחַל אֶל מְאִירָתָה
— לָאֵן? — קָרָא הַעֲגוּר.

— אֵינִי מְעִיזָה לְהִשָּׂאֵר פֹּה בְּשַׁעַת שְׂאֵדוֹנֵי הָרָם
מְהֵרָה לְדַבֵּר בְּקוֹל רַעֲבוֹן בְּדוֹמָה לָזֶה.
— סִפְרֵי הַלְאָה! — קָרָא הַעֲגוּר בְּקֶצֶר רוּחַ.
הַתּוֹלְעֵת הוֹצִיָּאָה מִן הַחֹר רַק אֶת רֵאשִׁית לְבָדוּ
וְאָמְרָה:

— אֵינִי חִפְצָתִי לְהוֹדִיעַ רַק, שְׂאֵנָחֵנו חֲתָרְנוּ בְּאֲדָמָה
תַּחַת כָּל הַבָּיִת, וּבְכֹל יוֹם וְיוֹם עָרֹל הוּא לְנַפְשֵׁנוּ.
— הַהִיחֵה־חֵה! — צִחַק הַעֲגוּר.

— אֵל תִּצְחַק לִי — אָמְרָה הַתּוֹלְעֵת — אֵינִי מְדַבֵּרַת
דְּבָרֵי אֱמֶת. אַתָּה שׂוֹם לְבָךְ אֶל מִסְפָּרֵנוּ חָרָב; לְפַעְמִים
קְרוֹבוֹת הַסְּבוּנוּ בְּדַבָּר, שְׂתַקִּירוֹת נְבִקְעִים וְהַבְּתִים
שׁוֹקְעִים. הַבָּיִת הַיֵּשֶׁן כָּל כֶּף בָּדָה, שְׁעַל נִקְלָה וְחָרָב.
הַעֲגוּר הוֹסִיף לְצַחֵק וְהִכָּה בְּמִקְרוֹו עַל הַמְּקוֹם

שְׁהוּתָה שֵׁם הַתְּלַעַת, אֵךְ הִלְוֵי הוּתָה כְּכַר בְּעַמֶּק הָאֲדָמָה.
וְהַעֲגוּר עָף וְעַמֵּד עַל הַגֵּג אֲצֵל אִשְׁתּוֹ וְסִפֵּר לָהּ עַל
אֲדוּת דְּתוֹלַעַת הַמְּגֻחֶכֶת, הַמֵּת בְּרֶכֶת בְּלִבָּהּ, שֶׁהִיא יוֹכֵלָה
לְהַחֲרִיב אֶת קַן הַעֲגוּר וְאֶת כָּל הַבַּיִת שֶׁחָקַן בְּנֵי עֲלֵיו.
— אֲסוּר לְהַרְבוֹת לְהַג עִם בְּרִיּוֹת שְׂכֵמוֹתֶיהָ — אָמְרָה
הַעֲגוּרָה — כִּי אִם רַק תִּסְבִּיר לָהֶם פְּנִים, וְחָרִי הֵן מִתְּגָאוֹת
בְּכָר.

— בַּפֶּעַם הָאֲחֵרֶת אֲבִלַע אוֹתָהּ — אָמַר הַעֲגוּר.

עֵבֶר שְׁבוּעַ. בְּמִשְׁךְ הַזְּמַן הַזֶּה לֹא שׁוֹחֲחֵי עוֹד
דְּתוֹלַעַת וְהַעֲגוּר יַחְדָּו.
בְּיוֹם קִוֵּץ חַם עָמְדוּ הַעֲגוּר וְהַעֲגוּרָה עַל הַגֵּג
וְהִתְעַנְּנוּ עַל אֲפְרוּחֵיהֶם שֶׁרָכְצוּ בְּתוֹךְ הַקֵּן.
— הִמָּה הוֹלְכִים וְגִדְלִים בְּהִלְכָה — אָמְרָה הַעֲגוּרָה.
— וּכְבֹר הַגִּיעָה הַשָּׁעָה, עֲנָה הַעֲגוּרָה. — הַצְּפִרְדֵּים
נַעֲשׂוּ וְהִירוּת. קִשָּׁה כְּבֹר לְמִצּוֹא מְזוּן. בְּמִשְׁךְ כָּל הַבְּקָר
מִצְּאֵתִי רַק צְפִרְדַּע אַחַת. לֹא פָנַעְתִּי עִתָּה בְּתוֹלַעַת, בְּלַעַתִּי
אוֹתָהּ, מְבִלִי יִתְּ אוֹתָהּ לְהוֹצִיא אֵף מִלֶּה אַחַת.
— מַה זֶה? — אָמְרָה הַעֲגוּרָה. — גִּדְמָה לִי, שֶׁהֵגַג
הַתְּנֹדֶה.

— מַה? ..

אֵךְ עוֹד הוּא מְדַבֵּר, וְהַבַּיִת נִפְלַ בְּרַעַשׁ גָּדוֹל

עב שֵׁל אֲבִיךָ הַתְּנַשָּׂא עַד לַשָּׁמַיִם. שְׁנֵי הַעֲגוּרִים הַתְּעוֹפְפִי
בְּצוּחָהּ לְמַעְלָה.

מִן הַבַּיִת הַיָּשָׁן לֹא נִשְׁאָר כְּלוּם וּזְלָתִי תֵּל לְבָנִים
וְקוֹרוֹת הַקְּבוֹת. עֲמֹק תַּחַת הָאֲשֵׁפָה הָיָה מוֹטֵל הַקֶּן,
וְכָל יְלָדֵי הַעֲגוּר נִחְנְקוּ וְנִקְבְּרוּ.

— הַיְלָדִים! הַיְלָדִים! — קָרָאָה הַעֲגוּרָה.

שְׁנֵי הַעוֹפּוֹת הַתְּעוֹפְפִי שְׁעוֹת שְׁלֵמוֹת מִסְבִּיב לַחֲרָבָה.
בְּמִקְוֵי־דָם הָבּוּ בַחֲמַר וּבְלִבָּנִים. הַקְּשִׁיבוּ וְצוּחוּ, אֲבִי
מַעֲנָה לֹא הָיָה, כִּי הַיְלָדִים הָיוּ מוֹטְלִים פְּגָרִים מִתּוֹם
תַּחַת הַחֲרָבָה בְּעֵמֶק שֶׁל כְּמָה אֲמוֹת.

בְּעָרֵב יָשְׁבוּ שְׁנֵי הַעֲגוּרִים עַל עֵץ אֶחָד גְּבוּהָ
וְשׂוֹחָחֵהוּ עַל הָאֶסוֹן שֶׁקָּרַם.

— הַתּוֹלְעֵת! — קָרָא הַעֲגוּר בְּתֹאם.

הוּא וְכָר אֵת אֲזוּחֵרֵת הַתּוֹלְעֵת וְכִמְהָ דִתְחַרֵּט עַל
שָׂאָה שֵׁם רֵב דְּדַבְרִיהָ.

— כִּיצַד יִכְלֹתִי לִשְׁעַר, שְׁחַתּוֹלְעֵת הַשׁוֹטָה מְדַבְּרַת
דְּבָרִים שֶׁיֵּשׁ טַעַם — אָמַר — נִלְכָּה עִתָּהּ. נִבְלַע אוֹתָן בְּלִי
רַחֲמִים. הוּא וְאֲחִיוֹתֶיהָ עָשׂוּ אֵת הַחֲתִירוֹת מִתַּחַת הַבַּיִת,
וְהֵן אִשְׁמוֹת בְּנַפְשׁוֹת יְלָדֵינוּ.

יָרְדוּ אֵל הַקֶּן וְהַתְּחִילוּ קוֹרְאִים לַתּוֹלְעֵת בְּדַבְּרִים
טוֹבִים וְרַבִּים:

— צֵאי, אֵל תִּירְאי, תּוֹלְעֵת יְקָרָה, אֲשֶׁתִּי פֹה
עֲמָדִי, וְהוּא רוֹצֵחַ לְשִׁמוֹעַ אֵת סְפוּרֵיךְ הַמְּעֻנָּנִים עַל
אֲדוֹת הַחַיִּים שֶׁמִּתַּחַת לְאֲדָמָה.

אך התולעת שִׁמְעָה את מַפְלַת הַבַּיִת, וְחֹלְלָה
וְהִסְתַּחֲרָה בְּאֲדָמָה עִמָּךְ מְאֹד. אֵת דְּבָרֵי הָעֲגוּר לֹא
שִׁמְעָה; לֹא יִדְעָה גַם, בִּיצַד הָעֲגוּרִים מִתְקַצְצִים
וּמִכִּים בְּמִקְוֵיהֶם אֶת הָעֶפֶר.

לְסוּף עָפוּ הָעֲגוּרִים לְבַקֵּר אֶת עֲכָנְיָהם הָעֲגוּרִים
וּלְשִׂיחַ אֶת צִרְתָּם. כִּאֲשֶׁר בָּאָה חֲשֵׁבֶת הַבַּיִתָּה, יֵצֵאָה
הַתּוֹלַעַת עַל הָאָרֶץ לְמַעַלָּה וְהִתְמַתְּחָה בְּעֵנֶג בְּחוּף
הָעֵשֶׂב הַמְּלִיץ.

--מֶה עָרֵב כִּבְדֵּד הָאֲוִיר, אֲמִרָה לְעֶצְמָהּ, בְּלִילָה הַזֶּה
יִרְדֵּ גֶשֶׁם. הָאֵת, נְעִימִים הַחַיִּים, וּבִיחֻד בְּשַׁעַה שֶׁהָאֲדוֹן
הָרֶם יֵצֵא לְדָרֶךְ. אֲמִנֶם הוּא הָיָה אֲדוֹן רַב חֶסֶד, וְנָעִים
הָיָה לְשׁוֹחֵחַ עֲמוֹ. אֲךְ בֶּל זְמַן שֶׁהָיָה נִמְצָא בְּקִרְבַּת
הַמְּקוֹם הַזֶּה, הָיָה הַפְּחַד גָּדוֹל, שֶׁמָּא יִרְעֵב...:

